

сень отъ святы уста.

За насъ остава, като повторимъ признателно този съдъ, да озаримъ съ него лѣтописьтъ на Българскый народъ.

Истина е че завистливото врѣме ны е лишило отъ бытописанія начертаны на книгѣ, но значеніето на подвигътъ на Бориса Михаила е дълбоко впечатано въ сърдцата на българскытъ славены и може да ся чете въ всякой періодъ на тѣхный животъ, въ теченіето на изминялытъ десетъ вѣкове, като наченямы отъ достопамятихъ 870 години. Истина е че судьбътъ на този народъ като сѣ забравены или излишены отъ съперницътъ му ный твърдъ малко ги разбирамы; но тѣ сѣ знаменателны, — като доказвать, че една идея, веднѣжъ като ся зарони въ душытъ на народа не му дава да ся изгуби между прѣвратноститѣ и, като въскрьснува тя, въскрьсява съ себе си и неговхъ енергіѣ. Българскый народъ е прѣтърпѣлъ много пораженія но всякога е оставалъ вѣренъ на тѣзи идеѣ, която го е движила. И въ 9-то столѣтіе и въ